

VERTIGO

The background of the cover is a vibrant, stylized illustration of the main cast of the movie 'Birds of Prey' in a city street at night. Harley Quinn is the central figure, wearing her signature pink and blue outfit with a fringed jacket and holding a mallet. She is surrounded by her allies: Black Canary, Huntress, and the four other members of the Birds of Prey. A large, snarling dog is in the foreground. The overall aesthetic is colorful and action-oriented.

NR. 59 | FEBRUARI

en du... de dosis cinema

SONIC
DE OSCARS
A HIDDEN LIFE
LITTLE WOMEN
MATTHIAS & MAXIME

BIRDS OF PREY

★★★★★
THE GUARDIAN

OFFICIAL SELECTION
COMPETITION
FESTIVAL DE CANNES

★★★★★
THE TIMES

MATTHIAS & MAXIME

A FILM BY XAVIER DOLAN

RELEASE 12-2

SEPTEMBER FILM www.septemberfilm.be [f](#) [t](#) [i](#) [g](#) /septemberfilmbe CINECHECK 12 15

5	VOORWOORD
7	SHORT CUTS
9	ZWART-WIT
10	BIRDS OF PREY
16	MATTHIAS & MAXIME
18	SONIC
22	LA VÉRITÉ
24	LITTLE WOMEN
30	A HIDDEN LIFE
34	DE OSCARS
41	KLAPS
42	RADAR
46	DIALOOG

“DE MUST-SEE SERIE VAN HET MOMENT”

FLEABAG

WINNER GOLDEN GLOBE
Best TV-comedy series

WINNER GOLDEN GLOBE
Best Performance in a TV-series: Comedy

NU TE ZIEN OP WWW.LUMIERESERIES.COM

VERTIGO

VERTIGO

Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER

Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

ADJUNCT-BLADMANAGER

Peter Janssens
peter@vertigoweb.be

MEDEWERKERS

Ruben Nollet, Jonas Govaerts,
Niels Putman, Elien Valcke,
Anke Brouwers, Joost Devriesere,
Chris Craps, Christophe Verbiest

WEBMASTER

Hans verschooten

WEBREDACTIE

Arno Callens

EINDREDACTIE

Piet Uyttebroeck

LAY-OUT

Geert Verbist

RECLAMEREGIE

info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER

Dorian van der Brempt
Postbus 10009
2000 Antwerpen

DRUK

Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
middel van druk, fotokopie, scan of op enige
andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
akkoord van de uitgever.

📺 VERTIGObe

📧 VERTIGOgram

📺 VERTIGObe

Hoofredacteur zijn betekent heel veel keuzes maken. Welke films ga je in het volgende nummer behandelen? Welke journalist vraag je voor welk stuk? En *last but not least*: welke film zet je op de cover? Deze maand had ik de moeilijke opdracht om te kiezen tussen twee heel verschillende must-sees: *Little Women*, Greta Gerwigs eigenzinnige adaptatie van een

literaire klassieker uit de negentiende eeuw, en *Birds of Prey*, de vrouwelijke *Suicide Squad*-spin-off die Harley Quinn-actrice Margot Robbie eigenhandig op poten heeft gezet.

Waarom het uiteindelijk *Birds of Prey* is geworden, is een gesprek dat elders kan worden gevoerd. Veel belangrijker is het feit dat ik *kón* kiezen. Als je naar de geschiedenis van *Vertigo* kijkt, merk je dat het acht nummers heeft geduurd voordat Angelina Jolie de cover claimde als regisseuse van *Unbroken*. Nadien boekten we gestaag vooruitgang met voorpagina's voor films als *Café Derby* en *The Neon Demon*. Het is echter pas sinds jaargang vier dat vrouwen op de cover geen uitzondering meer zijn, met *Hustlers* en *Frozen II* als recente voorbeelden.

Dat ik deze maand de keuze had uit twee films waarbij vrouwen zowel voor als achter de camera de plak zwaaiden, stemt me bijzonder hoopvol. Eindelijk begint het glazen plafond in Hollywood écht barsten te vertonen en met blockbusters als *Mulan*, *Black Widow* en *Wonder Woman 1984* op komst, zal dat plafond er in 2020 misschien wel helemaal aan moeten geloven.

Ondertussen zijn heel wat mensen thema's als gendergelijkheid doodmoe, maar in mijn ogen blijft het belangrijk om ermee aan de slag te blijven. Enkele maanden terug heb ik gezworen dat ons team diverser zou worden en dat begint eindelijk te lukken. Voor dit nummer kon ik namelijk een beroep doen op twee vrouwelijke talenten, filmdocente Anke Brouwers en *Geekster*-teamlid Elien Valcke, en dat hoop ik in de toekomst nog veel vaker te kunnen doen.

STEVEN TUFFIN

HOOFDREDACTEUR

VAF
FILM

Vlaanderen
verbeelding werkt

OFFICIALLY SELECTED FOR
FILM FEST GENT

TIJMEN GOVAERTS
JULIA BROWN
INA GEERTS

MUIDHOND

A FILM BY PATRICE TOYE

ZWART-WIT

NAAM Malin-Sarah Gozin
BEROEP Scenariste, producente
BEKEND VAN *Clan*, *Connie & Clyde*, *Tabula rasa* en de onlangs aangekondigde comedyserie *F*** You Very, Very Much* met Frances Leburne, Evelien Bosmans en Daphne Wellens.

Star Wars of Star Trek?
‘Toch *Star Wars*. De originele trilogie kan ik blijven herbekijken. En blijkbaar is het erfelijk: het eerste woordje dat mijn dochtertje Juno kon zeggen was ‘Yoda’. Haar carnavalskostuum ligt trouwens al klaar: ze gaat als prinses Leia.’

Captain Kirk of Mister Spock?
‘Kirk! In de keuken van mijn ouderlijk huis stond een zwart-wittv’tje. Wanneer mijn broertje en ik thuiskwamen van school, keken we eerst naar *Tik Tak* en vervolgens naar *Star Trek*. Ik beken: William Shatner was mijn eerste crush, nog vóór Han Solo.’

Dracula of Frankenstein?
‘Dracula. Als kind had ik een speelgoedhuisje van *Sesamstraat*. Daarin hing een portret van graaf Tel aan de muur. Daar was ik zo bang van dat

mijn moeder hem op een gegeven moment heeft overplakt met een sticker van een konijn. Toch kon ik het niet laten om dat stickertje af en toe los te krabben, om te kijken of ‘hij’ er nog achter zat. Daar is mijn liefde voor vampiers ontstaan, vermoed ik.’

Horror of comedy?
‘Hét dilemma bij ons thuis in de zetel. Ik hou van horror, mijn vriend van comedy. Voor mij is een griezelfilm trouwens pas echt geslaagd als ik de helft ervan heb gezien vanachter mijn kussen. (lacht) Onlangs was het weer zover, tijdens *The Autopsy of Jane Doe*: héél spannend filmpje.’

Marvel of DC?
‘Ik heb met beide een haat-liefde-relatie. Bij Marvel ligt de nadruk iets te vaak op actie en DC kan zo humorloos zijn. Geef mij maar de buitenbeentjes: *Deadpool* of *Guardians of the Galaxy*. Ook *Joker* vond ik een verademing: eindelijk nog eens een atypische, anarchistische superheldenfilm.’

Alien of Predator?
‘Sowieso *Alien*. Die film benadert

de perfectie, zeker op het vlak van scenario: zo simpel en toch zo slim. Ondertussen probeert men al veertig jaar Ridley Scotts formule te kopiëren, zonder succes. Dat wil toch iets zeggen. De jongste *Alien*-kloon heette *Life*, met Jake Gyllenhaal. Wat een onding.’

Kinderen toegelaten of KNT ?
‘KNT, al vrees ik dat mijn ouders nooit echt begrepen hebben waar die afkorting precies voor stond. Soms kwam ik ’s nachts van de trap en hoorde ik mijn vader roepen: “Stop, geen stap verder! Mama en ik zijn een horrorfilm aan het bekijken!” Om vervolgens in detail te beschrijven wat er zich precies afspeelde op het scherm. (lacht) Ik ben wellicht het enige kind dat getraumatiseerd is door *Return of the Living Dead* zonder er ooit één frame van te hebben gezien.’

Cinema of televisie?
‘Cinema. Ik heb tot nu toe alleen tv gemaakt, maar film blijft mijn eerste liefde. Mijn volgende project wordt er hopelijk eentje voor in de bioscoop. KNT, dat spreekt voor zich.’ (lacht)
JONAS GOVAERTS

VOGELVRIJ

Zo'n vier jaar nadat ze als Harley Quinn de show stal in *Suicide Squad*, kruipt Margot Robbie opnieuw in de huid van het knettergekke ex-liefje van de Joker. In *Birds of Prey* heeft het populaire comicpersonage echter het heft in handen en ruilt ze het superslechterikenclubje in voor een bonte bende superheldinnen. Een blik op de vrouwelijke *ass-kickers* uit de kleurrijkste DC-film tot nu toe. **STEVEN TUFFIN**

HARLEY QUINN

AKA MARGOT ROBBIE

Wanneer we Harley Quinn ontmoeten in het begin van *Birds of Prey*, gaat het niet zo goed met haar. Na haar zoveelste break-up met de Joker verliest ze zichzelf in een stevige portie fastfood, drank en geweld. Wanneer ze aan de buitenwereld extreem explosief duidelijk maakt dat zij en Mister J. voorgoed verleden tijd zijn, gaat het van kwaad naar erger omdat talloze

onderwereldfiguren in Gotham City nog een appeltje met haar te schillen hebben. Gelukkig krijgt ze hulp van een verzameling vrouwelijke superheldinnen die ze de Birds of Prey doopt.

‘Toen we *Suicide Squad* aan het filmen waren, werd het onmiddellijk duidelijk dat ik Harley niet snel zou loslaten’, aldus Robbie. ‘Ik dook dus de DC-catalogus in op zoek naar

interessant materiaal ter inspiratie. Zo stootte ik op de *Birds of Prey*-reeks, waarin tal van superheldinnen opgevoerd worden. Toen begon ik te dromen van een actiefilm met een vrouwelijke ensemblecast. In het echte leven klitten vrouwen vaak bij elkaar, maar op het witte doek krijg je dat jammer genoeg zelden te zien. Daar wilde ik maar al te graag verandering in brengen.’

BLACK CANARY

AKA JURNEE SMOLLETT-BELL

Het eerste lid van Harleys nieuwe vriendenclubje dat we ontmoeten, heeft haar naam niet gestolen. Black Canary komt aan de kost als zangeres in de nachtclub van de gestoorde gangsterbaas Roman Sionis (Ewan McGregor) en haalt soms zulke hoge noten dat het hele etablissement begint te daveren. Hoewel ze aanvankelijk louter voor zichzelf opkomt, doen Sionis' weerzinwekkende praktijken haar beslissen om haar speciale gaven – ze kan ook een stevig potje knokken – in te zetten om anderen te verdedigen.

‘Ik leerde Black Canary kennen

toen ik de videogame *Injustice 2* begon te spelen’, vertelt Jurnee Smollett-Bell die in het verleden indruk maakte in *Eve's Bayou* en de tv-serie *True Blood*. ‘Haar supersonische gil is zo krachtig dat je er andere gamers stevig mee op de zenuwen kunt werken. (lacht) Toen ik de rol bemachtigd had, las ik zoveel mogelijk van haar comicavonturen en ontdekte ik dat ze verschillende *origin stories* had. Eentje daarvan was perfect als verklaring waarom ze zich in de film zo van de wereld heeft afgesloten. Welke? Dat moeten alle nieuwsgierigen maar ontdekken in de zaal.’

HUNTRESS

AKA MARY ELIZABETH WINSTEAD

Het meest mysterieuze lid van Harleys bende wordt door de criminelen van Gotham City de Kruisboogkiller genoemd om de eenvoudige reden dat ze haar doelwitten om het leven brengt met een kruisboog. Zelf verkiest ze echter Huntress als bijnaam. Haar achtergrondverhaal zullen we hier niet spilen, maar twee dingen staan vast: ze is op het wraakpad én ze heeft dringend nood aan een cursus *anger management*.

‘Ik moet bekennen dat ik nog nooit een comic had gelezen voordat ik aan dit project begon’, vertelt Mary Elizabeth Winstead, bekend van onder meer *10 Cloverfield Lane* en *Gemini Man*. ‘Voor mij was het feit dat Cathy Yan in de regisseursstoel zat een cruciale factor. Zij debuteerde met *Dead Pigs*, een indiefilm met veel acteurs die stuk voor stuk hun *time to shine* kregen. Ze leek me de perfecte keuze om een film met een vrouwelijke ensemblecast te maken.’

RENEE MONTTOYA

AKA ROSIE PEREZ

Het oudste lid van Team Harley is meteen ook een oude rot: Renee Montoya werkt al jaar en dag voor het Gotham City Police Department. Ze is een echte crack in haar vak, maar werd jaren terug een enorme loer gedraaid door haar toenmalige partner die met de eer ging lopen nadat zij een belangrijke zaak had opgelost. Resultaat: hij is nu haar baas en zij drinkt haar frustraties weg. Op een dag wordt het haar allemaal te veel en besluit ze dat er andere manieren zijn om het schorriemorrie aan te pakken.

'Ik wilde per se meedoen aan *Birds of Prey* omdat emancipatie centraal staat', zegt Rosie Perez,

zelf een oude rot uit nineties-hits als *White Men Can't Jump* en *Fearless*. 'De ondertitel van de film is niet voor niets *And the Fantabulous Emancipation of One Harley Quinn*. Harley leert met de hulp van enkele andere vrouwen op haar eigen benen te staan. Dat vind ik een heel sterke boodschap. Ik ben ontzettend dankbaar dat Margot ervoor gezorgd heeft dat ik gecast werd. Aanvankelijk zou mijn personage jonger zijn, maar Margot vond het belangrijk dat er niet alleen vrouwen van verschillende achtergronden, maar ook van verschillende leeftijden zouden meespelen.'

CASSANDRA CAIN

AKA ELLA JAY BASCO

Het jongste lid van Harleys gezelschap is allesbehalve een engeltje. In haar eerste scène wordt Cassandra Cain voor de zoveelste keer verhoord op het flikkenbureau waar Renee Montoya werkt. Ze kan zakkenrollen als geen ander, een talent dat haar ernstig in de problemen brengt wanneer ze een diamant ontvreemdt waarop de sadistische Sionos zijn zinnen heeft gezet.

'Ik was nog nooit een personage tegengekomen waarmee ik zo weinig gemeen had', aldus Ella Jay Basco die na bijrolletjes in onder meer *Grey's Anatomy* en *Veep* in *Birds of Prey* haar

filmdebuut maakt. 'Cassandra is een wees die van pleeggezin naar pleeggezin trekt en eigenlijk op straat leeft. Haar kleren zijn net geen lompen en ze draagt een volgekrabbelde roze gips rond haar arm. Al een geluk dat de andere *Birds* haar opvangen. Dat soort camaraderie heerste ook op de set. Niets dan respect voor Margot, die niet alleen acteerde, maar ook produceerde. Haar toewijding bracht ons allemaal dicht bij elkaar én deed ons nog harder ons best doen.'

BIRDS OF PREY SPEELT VANAF 5 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

FILM FESTIVAL
BRUSSELS
04-03 > 22-03
2020

OFF SCREEN

CINEMA NOVA | CINEMATEK | 13TH EDITION
CINEMA RITCS | BOZAR | JOIN THE CULT! | www.offscreen.be

VERTIGO

BRUZZ

UNIVERSCINE.BE

EEUWIG JONG

Na het floppen van zijn eerste Engelstalige film *The Death and Life of John F. Donovan* keerde de Canadese arthouselieveling Xavier Dolan zonder blikken of blozen terug naar zijn Franstalige roots. Met *Matthias & Maxime*, een film over twee vrienden die na een kus in het vagevuur tussen vriendschap en liefde belanden, wil hij bewijzen dat hij eindelijk volwassen is geworden. Portret van een cineast in vuur en vlam. **NIELS PUTMAN**

Toen hij in 2009 als prille twintiger debuteerde met *J'ai tué ma mère*, werd Xavier Dolan 'het wonderkind van de Canadese cinema' gedoopt. Tien jaar en zeven films later blijven zijn vrienden en collega's hem een vrolijk kind noemen, een knipoog naar zijn onuitputtelijke energie en blinde ambitie.

Ondertussen is de regisseur, acteur, scenarist, monteur, kostuumontwerper én ondertitelaar – alle taken die hij voor zijn films op zich neemt – uitgegroeid tot een arthouse-lieveling én is hij kind aan huis in Cannes. Aan de Croisette werd Dolan gelauwerd met onder meer een juryprijs (*Mommy*), een Grand Prix

(*Juste la fin du monde*) en een Queer Palm (*Laurence Anyways*).

De winst van de Queer Palm, de prijs die in Cannes wordt uitgereikt aan een film die lgbtq+-thema's behandelt, kon hem echter maar matig bekoren. 'Het is walgelijk dat zulke prijzen bestaan', reageerde Dolan en hij weigerde de award in ontvangst te nemen. Een eigenaardig statement, want Dolan staat erom bekend dat hij *queerness* als een rode draad doorheen zijn oeuvre weeft.

Andere elementen die in zijn werk vaak terugkeren: opzwepende popnummers (Céline Dion, Oasis, Lana Del Rey), referenties aan populaire cinema (*Titanic* en

Harry Potter) en sterke moederfiguren. Vormelijk experimenteert de Canadees graag met intense kleuren, slow motion en wisselende beeldverhoudingen (zie *Mommy*, *Tom à la ferme* en nu ook *Matthias & Maxime*). Die expressiviteit verraadt invloeden van Pedro Almodóvar en Wong Kar-wai, wat hij zelf – natuurlijk – tegenspreekt.

Er lijkt geen rem te staan op het lef en de ambitie van de hipster-posterboy die het vak inrolde als kindacteur. Toen *Laurence Anyways* 'slechts' voor een nevensectie van Cannes werd geselecteerd, belde hij festivalhoofd Thierry Frémaux op om een verklaring. Die zelfverzekerde houding leverde hem een dubieuze relatie met de pers op. Journalisten blijven in artikels terugkomen op zijn ego. Over de kwaliteit van zijn films zijn critici het vaak oneens, al wordt wel steeds opnieuw beweerd dat Dolan met iedere nieuwe film eindelijk volwassen is geworden. Ook nu weer.

Nu hij dertig is, gaat Dolan het naar eigen zeggen kalmer aan doen. Minder regisseren, vaker acteren in films van anderen. Zo was hij onlangs nog te zien in *It Chapter Two*, de sequel op Andy Muschietti's horrorhit, en duikt hij binnenkort op in de Balzac-adaptatie *Comédie humaine* van Marguerite-regisseur Xavier Giannoli. Rustiger en afgemeten is alvast ook zijn nieuwe film *Matthias & Maxime*, in sappig Québécois, met de cineast zelf in een hoofdrol en gemaakt met én als ode aan zijn beste vrienden. Is de eeuwige snaak de kinderschoenen ontgroeid? Het zou zomaar kunnen. ▣

**MATTHIAS & MAXIME SPEELT VANAF
12 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP**

MEGA-MORFOSES

Vier maanden na de originele releasedatum belandt de gameverfilming *Sonic* dan toch in de zalen. Reden van de vertraging: fans knapten massaal af op de verrassende look van de supersnelle blauwe egel in de eerste trailer, waarna het ontwerp helemaal werd herzien.

Vandaar: een greep uit de opvallendste filmmonster-make-overs. **JOOST DEVRIESERE**

E.T. THE EXTRA-TERRESTRIAL (1982)

Vandaag kent iedereen E.T. als het lieflijke ruimtewezen met het lichtgevende vingertje en een zwak voor vrouwenkleding, maar aanvankelijk zag hij er een stuk gruwelijker uit. De eerste ontwerpen waren namelijk bedoeld voor *Night Skies*, een film over buitenaardse indringers die een gezin terroriseren. Steven Spielberg gooide uiteindelijk het roer om, omdat hij zin had in een iets spiritueler project. *Practical effects*-grootmeester Rick Baker, die de prototypes had gemaakt, was *not amused*, maar zag elementen van zijn ontwerp terugkeren in wat nu geldt als een tijdloze klassieker.

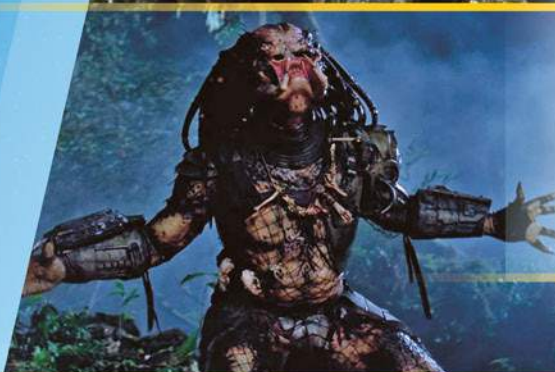
STAR WARS: EPISODE VI - RETURN OF THE JEDI (1983)

George Lucas verandert nogal graag van mening. Gelukkig maar, anders had Jabba the Hutt, de moddervette, padachtige crimineel met de uitpuilende kijkers uit de *Star Wars*-serie, er helemaal anders uitgezien. Oorspronkelijk omschreef Lucas de aartsvijand van Han Solo als 'een dik, slakachtig schepsel met ogen op voelsprietten en een grote, lelijke mond'. In het eerste ontwerp waarmee het effectenhuis op de proppen kwam, zag Jabba er niet dreigend maar onnozel uit, met een rode slip en groene gezichtsbehaaring. Dank je, George.

PREDATOR (1987)

Na de xenomorph uit de *Alien*-films is de Predator ongetwijfeld het vervaarlijkst uitziende ruimte-monster. Dat had anders kunnen uitpakken mocht regisseur John McTiernan het oorspronkelijke design gekozen hebben: een lachwekkend kostuum met een insectachtige kop dat eerder op de lachspieren dan op de sluitspier werkt. Leuk detail: aanvankelijk zou Jean-Claude Van Damme in het Predator-pak kruipen, maar hij verliet de productie langs de achterdeur. Volgens hem omdat hij er niet tegen kon dat hij zijn martial-artskunsten niet mocht tonen, volgens de makers omdat hij wat kleintjes uitviel naast een bonk als Arnold Schwarzenegger.

ALIEN RESURRECTION (1997)

De facehugger met die vagina-achtige zuignap, de xenomorph met dat sperma-achtige slijm... Je hoeft geen viespeuk te zijn om te concluderen dat H.R. Giger heel wat seksuele verwijzingen verwerkte in zijn *Alien*-ontwerpen. 20th Century Fox bleek echter niet opgezet met het eerbetoon dat het effectenteam van aflevering vier uit de reeks aan de Zwitserse kunstenaar bracht. De 'Alien-baby', de half-mens/half-alien die Sigourney Weaver in de finale bekampt, vertoonde op zijn buik namelijk een vagina die geopend werd door een penis. Regisseur Jean-Pierre Jeunet liet die *naughty bits* digitaal verwijderen, maar toch zal je de film vanaf nu nooit meer op dezelfde manier kunnen bekijken. Geen dank.

I AM LEGEND (2007)

Een fiasco was Francis Lawrence's adaptatie van Richard Mathesons gelijknamige roman uit 1954 niet: de beelden van een verlaten, overwoekerd New York staan op ons netvlies gebrand. Stelden wel teleur: de 'hemocytes', de vampierachtige, uitdrukingsloze CGI-creatures die 'laatste mens op aarde' Will Smith naar het leven staan. Die zouden er alvast een stuk beter én enger hebben uitgezien mocht Ridley Scott eind jaren negentig de film hebben gemaakt met Arnold Schwarzenegger in de hoofdrol en geschminkte en gebodypainte acteurs als zijn belagers. Het project werd echter afgeblazen omdat Scott zich niet aan het budget kon houden.

SPIDER-MAN (2002)

Er viel wel een en ander aan te merken op Sam Raimi's eerste van drie Spider-Man-films, maar de meeste kritiek kwam er op het knullige, *Power Rangers*-achtige masker van de Green Goblin, de aartsrivaal van de spinragproducerende superheld die werd gespeeld door Willem Dafoe. Nochtans had de effectenploeg in de testfase een wel heel angstaanjagend masker ontworpen, dat veel dichter aansloot bij de slechterik uit de originele comics. Mogelijk was het te moeilijk om het masker – een combinatie van *animatronics* en prothetische make-up – op de set te gebruiken. Jammer, niet?

SONIC (2020)

Het internet was te klein toen in april vorig jaar de eerste trailer van *Sonic* online werd gegooid en bleek dat de nijldige blauwe egel uit de Japanse gamefranchise een pluizige knuffel met kleine ogen en een mond vol menselijke tanden was geworden. Zelfs Naoto Ohshima, de bedenker van het populaire figuurtje, mengde zich in het debat en tweette dat hij 'ongerust' was. Regisseur Jeff Fowler bedankte de gechoqueeerde fans voor de kritiek en beloofde een nieuwe, betere Sonic. Een belofte die hij hield, want in de film ziet Sonic er veel getrouwer uit.

SONIC SPEELT VANAF 19 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

MOEDER-COMPLEX

In het familiedrama *La vérité* van de Japanse grootmeester Hirokazu Kore-eda speelt Juliette Binoche een vrouw die in de clinch gaat met haar moeder, een beroemde actrice die vertolkt wordt door Catherine Deneuve. Een gesprek over de tol van de roem en samenwerken met een andere *grande dame du cinéma français*. 'Ik heb voor Catherine gezorgd alsof ze echt mijn moeder was.' **RUBEN NOLLET**

Nu en dan speelt de Franse ster Juliette Binoche in opvallende bigbudgetfilms zoals *Godzilla* en *Ghost in the Shell*, maar meestal kiest ze projecten die, in haar eigen woorden, 'haar ziel kunnen voeden'. Dat verklaart waarom ze begin jaren negentig nee zei tegen Spielbergs *Jurassic Park* en ja zei tegen *Trois couleurs: Bleu* van Krzysztof Kieslowski. Ze gaat ook zonder pardon zelf aankloppen bij regisseurs die haar aandacht trekken. Dat pad leidde haar in het verleden al naar Taiwan (Hou Hsiao-hsien, *Le voyage du ballon rouge*), Iran (Abbas Kiarostami, *Copie conforme*) en Japan (Naomi Kawase, *Vision*).

Haar nieuwe film, *La vérité*, is opnieuw het resultaat van zo'n exotische sollicitatie. Binoche is namelijk al jaren fan van de Japanner Hirokazu Kore-eda (*Nobody Knows*, *Still Walking*). 'Ik zie hem als een moderne Tsjechov', zegt ze. 'Hij verstaat de kunst om extreem subtiel te werk te gaan, om complexe en pijnlijke thema's over familie uit te diepen en toch de liefde te laten bovendrijven.' Ze ontmoette Kore-eda twaalf jaar geleden voor het eerst en ze liep hem nadien nog regelmatig tegen het lijf op internationale filmfestivals. Telkens

liet de actrice verstaan dat ze dringend moesten samenwerken.

Toen Kore-eda in 2018 voor *Shoplifters* in Cannes de Gouden Palm kreeg, was Binoche er alweer als de kippen bij om hem aan zijn mouw te trekken. Op zijn vlucht terug naar Japan dacht de cineast plots aan een theaterstuk waar hij in 2003 aan begonnen was, maar nooit had afgewerkt. Het ging over een beroemde actrice die haar memoires uitbrengt, waarop haar dochter tot de vaststelling komt dat het boek niet echt met de waarheid strookt. Er ging een licht op bij de regisseur: dit verhaal verhuizen naar Parijs, met Catherine Deneuve in de rol van de moeder en Binoche als de misnoegde dochter. En zo geschiedde...

***La vérité* schetst niet meteen een fraai beeld van het leven dat succesvolle actrices leiden. Hoe realistisch is de film?**

JULIETTE BINOCHE: 'Het personage dat Catherine speelt, is een echte diva. Iedereen in haar omgeving leeft in haar schaduw, van haar assistent tot haar familie. Natuurlijk zijn niet alle actrices zo. Het klopt wel dat je als acteur een wereld rond jezelf moet creëren om alles

vlot te laten draaien. Je moet je leven organiseren in functie van de tijd die je hebt. In de film voelt mijn personage zich verwaarloosd. Ik heb er altijd op gelet dat ik er was voor mijn dochter, maar dat viel niet altijd niet mee.'

Hoe was het om voor het eerst samen te werken met Deneuve?

'Catherine staat bekend als een afstandelijke vrouw en ik vroeg me af hoe ik haar dochter zou kunnen spelen. Ik bedacht dat ze veel rookt en dus heb ik beslist om nu en dan mee te doen. Toen ze voor het eerst in mijn buurt een sigaret opstak, vroeg ik er ook een... en ze zei nee! Maar later, tijdens de repetities, wierp ze me er wel eentje toe. De week daarop gaf ik haar een pakje en toen zei ze lachend: "Het zijn niet de juiste." We zijn elkaar de hele tijd blijven plagen. Ik had door dat haar afstandelijkheid een manier was om zichzelf te beschermen, want eigenlijk is ze broos en kwetsbaar. Ik heb voor haar gezorgd alsof ze echt mijn moeder was.'

Het is niet de eerste keer dat je met een regisseur uit verre oorden werkt. Wat trekt je daarin aan?

'Het gaat me niet om de nationaliteit, maar om het talent. Er zijn maar weinig échte kunstenaars en als je erin slaagt om zo iemand te ontmoeten, is dat heel opwindend. Als ik er dus per toeval eentje tegenkom op een festival of zo, stel ik hun voor om samen te werken. Zo simpel is het.'

Ben je dan niet bang dat ze nee gaan zeggen?

'Faalangst is me al jaren vreemd. Ik weet nog exact wanneer ik die voor het laatst ervoer: in 2008 heb ik getoerd met een dansvoorstelling (*samen met danser/choreograaf Akram Khan, nvdr.*). Elke avond voor ik het podium op moest, had ik het gevoel dat ik doodging van angst. Ik dacht dat ik me belachelijk zou maken, dat ik zou vallen en een been zou breken. Na die tournee was ik nergens meer bang voor.'

LA VÉRITÉ SPEELT VANAF 26 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

GROTE VERWACHTINGEN

Indielieveling Greta Gerwig volgt *Lady Bird*, haar prijzenpakker uit 2017, op met de film die ze altijd al wilde maken: een razend actuele adaptatie van *Little Women*, de literaire klassieker uit de 19e eeuw die generaties jongeren aan het lezen zette. De voorgeschiedenis van het voor zes Oscars genomineerde drama onder de loop. **ELIEN VALCKE**

NIEUW JASJE

Little Women was een film die Gerwig al lang wilde maken. In 2016 – toen ze nog vooral bekend was als actrice en coscenariste van onder meer *Frances Ha* en *Mistress America* – hoorde ze dat Amy Pacal, die na een tumultueuze periode als Sony-bons een eigen productiemaatschappij was begonnen, haar zinnen op een nieuwe adaptatie had gezet.

Tijdens een pitchmeeting overtuigde Gerwig met haar moderne interpretatie: over hoe de maatschappij de dromen van jonge meisjes kan smoren, maar ook hoe volwassenheid een andere kijk biedt op je jeugdijaren. Ze schreef een paar versies van het script, tot haar aandacht naar *Lady Bird* werd gezogen. Twee jaar, twee Golden Globes en vijf Oscarnominaties later kreeg ze het

aanbod om *Little Women* niet alleen te schrijven, maar ook te regisseren.

De dag na de Academy Awards-uitreiking in 2018 trok Gerwig naar een afgelegen huisje en werkte ze wekenlang aan het scenario. Terwijl ze het boek aan het herlezen was, veranderde haar kijk op het verhaal. In de vorige adaptaties stond de jeugd van de zussen stevast centraal, maar Gerwig wilde hun evolutie meer in de verf zetten. Ze koos ervoor om de twee delen van het boek door elkaar te weven: ze begint haar adaptatie met de

volwassen zussen en gebruikt flashbacks om de thema's uit te diepen. Ze sleutelde ook aan het einde, waarvoor ze zich baseerde op het leven van Louisa May Alcott.

Volgens Gerwig was de schrijfster haar tijd ver vooruit. Zo wil Jo haar eigen werk bezitten, terwijl Amy niemands eigendom wil zijn. Onderwerpen als auteursrecht, carrière en gezin, gender en identiteit zijn ook vandaag veelbesproken. Daarom gaf Gerwig ze een prominente plaats in haar versie van *Little Women*.

TIJDLOZE KLASSIEKER

Het boek van Louisa May Alcott – dat oorspronkelijk in twee delen werd uitgegeven in 1868 en 1869 – is een coming-of-ageverhaal dat zich afspeelt tijdens en na de Amerikaanse Burgeroorlog. De vrijgevochten schrijfster Jo, de artistieke Amy, de traditionele Meg en de zachtmoedige Beth zijn vier zussen die moeten kiezen tussen hun dromen nastreven of genoegen nemen met een bestaan als huisvrouw, moeder en echtgenote. Een herkenbaar thema, dat ervoor zorgde dat generaties jongeren het boek hebben verslonden.

Het hoeft dan ook niet te verbazen dat het boek al talloze keren naar het grote en kleine scherm werd vertaald. De twee stomme films uit 1917 en 1918 zijn verloren gegaan. In 1933 maakte George Cukor de eerste geluidsversie met Katharine

Hepburn als Jo. Onder meer Elizabeth Taylor en Janet Leigh zijn te zien in de eerste kleurenversie uit 1949. En in 1987 vielen de Japanners als een blok voor een animeversie in 48 afleveringen, waarin het verhaal hier en daar werd aangepast.

De bekendste adaptatie is ongetwijfeld de verfilming uit 1994 van Gillian Armstrong met Winona Ryder,

Kirsten Dunst, Susan Sarandon, Claire Danes en Christian Bale in de hoofdrollen. Die getrouwe versie was maar liefst twaalf jaar in ontwikkeling geweest onder toezicht van de toenmalige Sony-executive Amy Pascal, maar werd bij zijn release meteen onthaald als de ultieme *Little Women*-bewerking – al zou daar nu wel eens verandering in kunnen komen.

TEAM GRETA

Gerwig hoefde niet lang te zoeken naar haar cast. Saoirse Ronan, die de hoofdrol speelde in *Lady Bird*, bood zichzelf met lichte dwang aan en kreeg de rol van Jo. Schermlegende Meryl Streep, een fan van het boek, wilde de rol van tante March op zich nemen, maar alleen nadat ze tijdens een lunch met Gerwig had benadrukt dat het publiek moest weten dat vrouwen destijds niet mochten stemmen en geen bezittingen meer hadden als ze trouwden.

Die informatie verwerkte Gerwig in een memorabele monoloog voor Florence Pugh, die werd gecast als

Greta Gerwig & Meryl Streep

Amy dankzij haar opmerkelijke debuutrol in het atypische kostuumdrama *Lady Macbeth*. Eliza Scanlen kreeg de rol van Beth dankzij haar beklijvende prestatie in de HBO-serie *Sharp Objects*. Voor de oudste zus Meg, die haar ambities laat varen voor de liefde, leek Emma Stone Gerwigs eerste keuze, maar het werd uiteindelijk Emma Watson. Laurie, de buurjongen en

rechterhand van Jo, wordt gespeeld door Timothée Chalamet, omdat hij en Ronan elkaar zo goed aanvulden in *Lady Bird*.

Het laatste puzzelstukje was Marmee, de mater familias. Gerwig belde Laura Dern op, die op dat moment met Gerwigs partner Noah Baumbach aan *Marriage Story* werkte. Haar antwoord: 'Wanneer heb je me nodig?'

AUTHENTIEKE KLEUREN

Gerwig gaf de plot weliswaar een moderne toets, maar ze bleef ook trouw aan het tijdperk waarin het verhaal zich afspeelt. Er werd gefilmd in de omgeving van Boston en Concord, de geboorteplaats van Alcott waar het boek zich afspeelt. Bij gebrek aan huurhuizen woonde een deel van de cast samen, als een echt gezin. De inwoners van Concord waren echter niet onder de indruk van hun bekende gasten. Een journaliste van *Vulture* zocht er naar verhalen, maar kreeg vooral anekdotes over ‘hun’ Chris Evans, de steracteur die in de streek was opgegroeid.

De cast kreeg een etiquette- en dialectcoach, die hun de gebruiken en de taal van de 19^e eeuw aanleerde. De kostuums zijn van de hand van

Jacqueline Durran, die in 2013 een Oscar won voor haar werk voor *Anna Karenina* en eerder samenwerkte met Ronan (*Atonement*) en Watson (*Beauty and the Beast*). Voor *Little Women* ontwierp ze meer dan 75 kostuums. Gerwig kende elke zus een kleur toe die in hun kledij verwerkt werd, terwijl moeder Marmee een mix van al die kleuren droeg.

Kleuren waren ook belangrijk voor de cameraman, Yorick Le Saux. Om de twee tijdlijnen van elkaar te onderscheiden, gebruikte hij een gele en blauwe filter. Met de warme kleur wekte hij de nostalgie van jeugdherinneringen op, terwijl de koude kleur de verantwoordelijkheden van de volwassenheid weerspiegelt.

Het ritme van het script en het

camerawerk gaat hand in hand met de muziek van Alexandre Desplat. Zowel hij als Gerwig zag de film als een musical zonder liedjes, waardoor de score niet alleen heel melodisch klinkt, maar het verhaal ook lijkt voort te stuwten.

#OSCARSSoMALE

Enkele jaren na de #OscarsSoWhite-hetze komt de Academy opnieuw niet in aanmerking voor een diversiteitsprijs. Hoewel in 2019 heel wat vrouwelijke cineasten minstens hun voet naast die van hun mannelijke collega's konden plaatsen (Lorene Scafaria met *Hustlers*, Lulu Wang met *The Farewell*, Céline Sciamma met *Portrait d'une jeune fille en feu*) maakt geen enkele vrouw kans op het beeldje voor beste regie. Nogal wat insiders hadden gerekend op een nominatie voor Gerwig, maar die kwam er niet.

Gerwig vindt het niet zo erg dat ze geen kans maakt op de regisseursprijs en bedankte via sociale media de Academy voor de zes nominaties

die *Little Women* wél kreeg. Zijzelf maakt kans op de award voor beste bewerkte scenario en ook Saoirse Ronan (haar vierde nominatie), Florence Pugh, Jacqueline Durran en Alexandre Desplat zijn in de running voor een onderscheiding.

Dan is er nog het klapstuk: de nominatie voor beste film, die Gerwig ziet als een beloning voor het hele team en uiteindelijk ook voor de boodschap die de film uitdraagt. Het verhaal van *Little Women* mag dan al 150 jaar geleden neergeschreven zijn, het belang ervan is nog steeds niet gering.

**LITTLE WOMEN SPEELT VANAF
12 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP**

DE ROMA

- 20 FEB **DAMIEN JURADO**
- 22 MRT **STEFAN BOLLANI** SOLO
- 3 APR **N3RDISTAN**
- 14 APR **LES RITA**
MITSOUKO
- 16 APR **TAXIWAR**
- 17 APR **EMMA BALE**
- 30 APR **POKEY LAFARGE**
- 14 MEI **WIRE**
- 28 MEI **FLYING HORSEMAN**
- 30 MEI **JOAN SHELLEY**

DE ROMA: TURNHOUTSEBAAN 286, 2140 BORGERHOUT
TICKETS: WWW.DEROMA.BE + 03 600 16 60 + BALIE TURNHOUTSEBAAN 329 + FNAC-WINKELS

GEWETENSSTRIJD

Terrence Malick, de gevierde cineast van parels als *Badlands* en *The Tree of Life*, blijft al heel zijn carrière uit de schijnwerpers. Als hij een nieuwe film af heeft, is het dus aan de acteurs om de pers te woord te staan. In het geval van *A Hidden Life*, een op feiten gebaseerd drama over een Oostenrijkse landbouwer die tijdens WO II de wapens weigerde op te nemen, neemt hoofdrolspeler August Diehl de honneurs waar. ‘We moesten op zoek naar een rustige plaats in onszelf.’ **RUBEN NOLLET**

Herinner je je de bierkelderscène in *IngLOURIOUS BASTERDS* waarin een als nazi-officier vermomde Michael Fassbender zichzelf verraaft door de Britse manier waarop hij drank bestelt? De geslepen SS'er die het bedrog doorheeft, werd vertolkt door August Diehl. Sindsdien kent de wereld de Duitse acteur dus vooral als nazi, ook al omdat hij er in Robert Zemeckis' oorlogsdrama *Allied* nogmaals eentje speelde.

In *A Hidden Life*, de nieuwe Terrence Malick, speelt Diehl echter de antipode van een nationaal-socialist. Franz Jägerstätter was in de vroege jaren veertig een gelovige

melkveeboer die met zijn gezin een eenvoudig maar gelukkig leven leidde in het Oostenrijkse bergdorpje Sankt Radegund. Toen hij van het Duitse leger trouw moest zweren aan Adolf Hitler, weigerde Franz principieel. Alle smeebeden en dreigementen (onder meer van een door Matthias Schoenaerts vertolkte nazikapitein) ten spijt bleef hij koppig bij zijn standpunt.

‘Ik werd uitgenodigd op een auditie’, antwoordt Diehl op de vraag hoe hij de rol van Jägerstätter te pakken kreeg. ‘Daar heb ik Valerie Pachner ontmoet, die Franz’ vrouw speelt. We hebben toen de scène

gespeeld waarin we samen aard-appelen schillen. Na twee dagen kreeg ik te horen dat ik de rol had en twee uur later belde Terrence me op. We hebben heel lang aan de telefoon gehangen. Het ging nauwelijks over de film. Hij was vooral nieuwsgierig naar mij, mijn leven en mijn persoonlijkheid.’

Was jij nieuwsgierig naar hem? Malick blijft een van de meest raadselachtige figuren in de filmwereld. ‘Hij geeft inderdaad geen interviews en er bestaan nauwelijks filmpjes of foto’s van hem. Maar dat maakte het net makkelijker om hem te leren kennen. Mijn blik was niet gekleurd. Omdat ik zo weinig over hem wist, kon ik hem met een open geest benaderen.’

Zoals gewoonlijk in Malicks films komen de grote thema's aan bod. Begon je daardoor zelf te filosoferen tijdens de shoot?

‘De film gaat wel over grote vraagstukken, maar die blijven eerder op de achtergrond. Terrence had het ook niet over de thema's op zich, hij wilde liever weten hoe wij de dingen zagen en voelden. Op een bepaald moment zei dat hij de indruk had dat de wereld alsmalr luider wordt. Hij vond het belangrijk om een rustige plaats in onszelf te vinden, een eenvoudige manier om met de wereld om te gaan. Dat soort bedenkingen illustreert hem.’

Denk je dat Jägerstätter de wapens weigerde op te nemen omdat hij een landbouwer was?

‘Dat heb ik mezelf ook al afgevraagd. Hij was in ieder geval de enige boer in het dorp en de andere inwoners hebben zich wel laten inlijven door de Duitsers. Ik heb het gevoel dat Franz een hechtere band had met de aarde, de natuur en God. Hij zag zijn gewassen groeien en zich ontwikkelen tot graan, dat hij dan vermaalde tot meel om brood te bakken en zijn gezin te voeden. Dat is iets heel normaals, maar hij zag er een diepere betekenis in.’

Ik kan zijn beslissing enigszins begrijpen: als gelovige vindt hij dat als je het leven respecteert, je niet mag doden. Wat ik veel minder begrijp, is zijn stilte. Waarom neemt hij niet de moeite om aan anderen uit te leggen waarom hij doet wat hij doet?

‘De stilte is voor mij een van de belangrijkste elementen uit de film. Franz is geen intellectueel. Hij heeft geen filosofische of beredeneerde verklaring voor wat hij doet. Je ziet dat de mensen hem echt willen begrijpen, maar hij blijft stoïcijns en zegt geen woord. Dat maakt het personage net zo sterk.’

Is acteren moeilijker als je niets mag zeggen?

‘Het is een uitdaging, ja. Als iemand met je praat en je dingen vraagt, dan voel je altijd de drang om te antwoorden. Ik hoop vooral dat het duidelijk is dat Franz niet pertinent weigert te praten. Hij kan zijn gedachten gewoon niet altijd onder woorden brengen. Hij leeft en denkt op zijn eigen tempo.’

We zien in de film dat hij een militaire opleiding heeft genoten. Hij is dus niet noodzakelijk altijd een pacifist geweest.

‘Hij vond het in ieder geval plezierig om op een motorfiets rond te rijden, maar toen hij een bajonet door een

stropop moest jagen, begreep hij dat hij zijn grens had bereikt. Volgens mij dacht hij dat hij nooit meer dezelfde zou zijn mocht hij iemand doden. Bovendien kon hij geen eed zweren tegenover Hitler omdat hij al een eed had gezworen tegenover God. En die zegt: “Gij zult niet doden.” Zo simpel was het voor hem.’

Je bent zelf afkomstig uit Berlijn. Was het als stadsmens moeilijk om voeling te krijgen met het platteland?

‘Ik ben geboren in Berlijn, maar groeide op op het platteland in de Auvergne, in een huis zonder elektriciteit. We hadden schapen en geiten en zo. De film gaf me een beetje het gevoel dat ik terugkeerde naar mijn

‘Op een bepaald moment begon ik echt te denken als een landbouwer. Ik was niet meer met de scène bezig, maar met mijn koeien.’

jeugd. Ik heb ook een tijdje in Beieren gewoond, niet ver van de streek waar *A Hidden Life* zich afspeelt. De afgelopen twintig jaar heb ik wel in een stad gewoond, dus ik moest wel degelijk acclimatiseren. Het hielp dat we als voorbereiding drie weken lang op akkers hebben gewerkt en leerden omgaan met werktuigen die landbouwers al lang niet meer gebruiken.’ **Had je daar talent voor? Een zeis wetten is namelijk niet zonder gevaar. Aan die ene keer dat ik het heb geprobeerd, hield ik een litteken over.**

(lacht) ‘Ik heb me ook verschillende keren gesneden. Het duurde even voor ik mijn weg vond, maar zo gaat het

altijd: in het begin is het zoeken en gaat het stroef, maar na verloop van tijd gaat het vanzelf. Ik herinner me een moment dat ik op de tractor zat en niet meer met de scène bezig was. Ik vroeg me af hoe het met mijn koeien ging en of het hooi al droog was. Ik begon echt te denken als een boer.’ **Je kent Malick intussen een beetje. Begrijp je waarom hij geen zin heeft om zijn film te promoten?**

‘Natuurlijk! Toen ik pas als acteur begon, had ik ook geen zin in het geven van interviews. Ik wilde gewoon acteren. Na mijn theateropleiding kreeg ik de kans om mee te spelen in een film. Plots kreeg ik te horen dat ik die ook zou moeten promoten: er

werd van mij verwacht dat ik mensen goeiendag ging zeggen en dat ik met de pers ging praten. Dat heb ik allemaal moeten leren.’

Dus als je kon kiezen had je dit interview liever niet gedaan?

‘Geen probleem, hoor. Het is plezierig als je film zo warm onthaald wordt. Het is heel anders als je voelt dat de journalist de film maar niks vindt en je je niet alleen voor je eigen werk moet verantwoorden, maar voor het hele project. En het wordt pas echt ingewikkeld als je de film zelf niet goed vindt.’ *(lacht)* 🍷

A HIDDEN LIFE SPEELT VANAF 5 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

THE GOOD, THE BAD & THE MISSING

Tijdens de nacht van 9 op 10 februari kun je het 92^e Academy Awards-gala live volgen op Play More Cinema (kanaal 300) en Zes. In de aanloop daarvan vroegen we filmdocente Anke Brouwers naar haar ongezouten mening over de nominaties in de belangrijkste categorieën. Dat leverde aardig wat verrassingen op. **ANKE BROUWERS**

BESTE VROUWELIJKE BIJROL

Kathy Bates
Richard Jewell

Laura Dern
Marriage Story

Scarlett Johansson
Jojo Rabbit

Florence Pugh
Little Women

Margot Robbie
Bombshell

MAG WINNEN: Laura Dern of Margot Robbie (maar dan eigenlijk voor *Once Upon a Time in Hollywood*), omdat ze allebei met een doorbloede vertolking iets maken van karikaturale of mager uitgewerkte personages. Dat mag gerust beloond worden. Bovendien zal David Lynch erg blij zijn als Laura Dern wint. Zeg dat de aap het gezegd heeft.

LIEVER NIET: Scarlett Johansson.

ONTBREKEN: Nicole Kidman (*Bombshell*) en Jo Yeo-jeong, Jang Hye-jin, Lee Jeong-eun en So-dam Park, de vier actrices uit *Parasite* die respectievelijk de twee moeders, de huishoudster en de dochter spelen.

BESTE MANNELIJKE BIJROL

Tom Hanks
A Beautiful Day in the Neighborhood

Anthony Hopkins
The Two Popes

Al Pacino
The Irishman

Joe Pesci
The Irishman

Brad Pitt
Once Upon a Time in Hollywood

MAG WINNEN: Brad Pitt. De ouderwetse charme en kunde van de klassieke filmster spat ervan af. Vroeger kon je hem betrappen op goedkope kunstjes, slechte accenten en maniërisme, zoals in *12 Monkeys*, *Seven Years in Tibet* en *Troy*, maar dat is lang verleden tijd. Sinds hij ingetogen en kleiner is gaan spelen, kruipt hij onder de huid. Pitt speelt de stuntman Cliff Booth niet, hij is hem. Toch zal ik niet mokken als Joe Pesci of Al Pacino worden bekroond. Pesci combineert pathos en dreiging in een ingehouden vertolking en de flamboyante Pacino is één brok vleesgeworden charisma. Geef deze mannen een Oscar voor klasse en vakkundigheid.

LIEVER NIET: Anthony Hopkins, maar alleen omdat ik er echt één moet kiezen.

ONTBREEKT: De Brit Stephen Graham, die Tony Pro speelt in *The Irishman*. Joe Pesci vond het jammer dat hij geen echte Italiaan is, maar mij heeft hij volledig overtuigd.

MAG WINNEN: Scarlett Johansson. Ik hoop dat de stemgerechtigden van de Academy zich over het Netflix-gegeven kunnen zetten en haar de Oscar zullen geven. Aan haar verdiende Hollywood vorig jaar trouwens het meeste geld, want ze was ook te zien in *Avengers: Endgame*. Maar ik vrees ervoor.

LIEVER NIET: Renée Zellweger. Ze brengt in *Judy* een schitterende imitatie van Judy Garland, maar ik betwijfel of het de beste vertolking is. Ik volg hierin schrijfster Annie Proulx, die ooit zei dat het veel moeilijker is om een fictief personage overtuigend tot leven te brengen dan om een bestaande figuur waar eindeloos veel beeldmateriaal van bestaat te imiteren.

ONTBREEKT: Adèle Haenel voor *Portrait de la jeune fille en feu*, alleen al om de laatste scène, waarin ze een stille monoloog brengt met haar gezicht. Ik hoop al jaren op een nieuwe genderneutrale categorie als beste doorbraak of beste debuut, zoals bij de Bafta's of de Grammy's. Daarin zou je dit jaar Awkwafina (*The Farewell*), Beanie Feldstein en Kaitlyn Dever (*Booksmart*) en Florence Pugh (*Midsommar*) kwijt kunnen. Het voordeel van zo'n categorie is dat je jonge of nieuwe acteurs niet op basis van één prestatie beloont – of bezwaart – met een Oscarnominatie. En dan snoep je ook geen nominaties af van acteurs die al vaker hun talent bewezen hebben.

BESTE VROUWELIJKE HOOFDROL

Cynthia Erivo
Harriet

Scarlett Johansson
Marriage Story

Saoirse Ronan
Little Women

Charlize Theron
Bombshell

Renée Zellweger
Judy

BESTE MANNELIJKE HOOFDROL

Antonio Banderas
Dolor y gloria

Leonardo DiCaprio
*Once Upon a Time
in Hollywood*

Adam Driver
Marriage Story

Joaquin Phoenix
Joker

Jonathan Pryce
The Two Popes

MAG WINNEN: Adam Driver heeft me in 2019 zowel het meest geamuseerd (*The Dead Don't Die*, *Star Wars: The Rise of Skywalker*) als ontroerd (*The Report*, *Marriage Story*). Of het nu om pulp of *high art* gaat: hij is altijd uitstekend.

LIEVER NIET: Ik vind de vertolking van Joaquin Phoenix in *Joker* niet bepaald zijn beste. Hij was veel subtieler, minder grotesk en minstens even gekweld en edgy in films als *Walk the Line*, *Two Lovers*, *The Master*, *Her* en *Inherent Vice*. Het is natuurlijk een Oscartraditie dat overacting en fysieke transformatie worden bekroond en ik gun Phoenix wel degelijk deze late erkenning voor zijn talent. Maar het zou jammer zijn mocht het voor een fraai vormgegeven maar inhoudelijk foute film zijn.

ONTBREEKT: Robert De Niro voor *The Irishman*, vooral vanwege de scène waarin hij naar de weduwe van Jimmy Hoffa moet telefoneren. En ik dacht niet dat ik het ooit zou schrijven, maar ook Adam Sandler (*Uncut Gems*) had hier zijn plekje verdiend.

BESTE REGISSEUR

Martin Scorsese
The Irishman

Todd Phillips
Joker

Sam Mendes
1917

Quentin Tarantino
*Once Upon a Time
in Hollywood*

Joon-ho Bong
Parasite

MAG WINNEN: Martin Scorsese. Dan krijgt hij ook eens een Oscar voor een goede film, iets wat *The Departed*, waarmee hij in 2006 zowel beste regie als beste film won, niet was. *The Irishman* is ook een echte auteursfilm: hij draagt onmiskenbaar de stempel van Scorsese.

LIEVER NIET: *1917* is de film van cameraman Roger Deakins. Ik weet niet zeker wat Sam Mendes ermee te maken heeft. De techniek primeert hier radicaal op de inhoud en de videogame-esthetiek is in deze historische context pervers. *1917* is overigens geen *one shot*-film. Er zijn wel degelijk verschillende takes, er is zelfs een ellips. En het realisme waarop gemikt wordt met de immersieve aanpak wordt tenietgedaan door de bombastische en sentimentele muziek. Ook bij *Joker* voel ik niets. Het is een postmoderne pastiche zonder morele inzet. Todd Phillips nomineren was een vergissing. En wat Quentin Tarantino betreft: die zou beter wat strenger zijn voor zijn eigen materiaal.

ONTBREEKT: Greta Gerwig (*Little Women*), Josh en Benny Safdie (*Uncut Gems*), Noah Baumbach (*Marriage Story*). In deze films is de regie persoonlijk en onderscheidend. Er wordt een esthetische en soms ook ideologische visie mee uitgedrukt.

BESTE FILM

Ford v Ferrari

The Irishman

Jojo Rabbit

Joker

Little Women

Marriage Story

1917

*Once Upon a Time
in Hollywood*

Parasite

MAG WINNEN: *The Irishman* of *Parasite*.

In het eerste geval beloon je meesterlijke visie, emotionele diepgang en de ultieme beheersing van een metier. Het ritme van de vertelling, het timbre van de vertolkingen, de kennis van en het respect voor het genre: in *The Irishman* zit alles precies juist. In het tweede geval lauwer je een snoei-harde maatschappijkritiek verpakt in een even amusante, evenwichtige als verrassende mix van satire, farce, drama en grandguignol. Het zal wel steken bij de Academy, maar de boeiendste cinema van de afgelopen jaren komt uit Azië.

LIEVER NIET: *Joker*. Hij blijft deel van een franchise en de beste ideeën komen ongefilterd uit Scorsese-films als *Taxi Driver* en *The King of Comedy*.

ONTBREEKT: *Uncut Gems* van Josh en Benny Safdie.

Film Fest Gent On Tour: 'Dark Waters'

'Dark Waters' is een historisch drama van Todd Haynes (Carol) over de jarenlange juridische strijd van een advocaat tegen chemiebedrijf DuPont, met Mark Ruffalo, Anne Hathaway en Tim Robbins.

In 2017 verscheen een artikel in *The Washington Post* over een groot gifschandaal, veroorzaakt door chemiegigant DuPont. Het gif, dat opzettelijk in beken en meren werd geloosd, zaaide dood en verderf in de omgeving en veroorzaakte op grote schaal kanker. Advocaat Robert Bilott kon met eigen ogen het leed, de woede en de wanhoop zien waar gedupeerden mee worstelden. Vervolgens begon hij een taai gevecht tegen DuPont (inmiddels ook eigenaar van Monsanto), dat nog steeds voortduurt. Conventioneel gemaakt, maar met een grote betrokkenheid en empathie, zien we een David die het opneemt tegen Goliath. Nog steeds delft de gewone burger het onderspit tegen kwaadaardige, machtige bedrijven die de gevolgen van hun handelen zien als nevenschade. Daarom is dit drama uiterst urgent. Acteur Mark Ruffalo, zelf een succesvol milieuactivist in New York, blijkt geknipt voor de hoofdrol.

"The film is splendidly shot, by Ed Lachman (you feel the chill of the office environments, the autumnal warmth of the nature that's being despoiled), and the acting is superb." - Variety

Iedere maand organiseert Film Fest Gent een avant-première bij jou om de hoek. In februari gaat het festival On Tour met 'Dark Waters' van Todd Haynes.

Op **dinsdag 18 februari** is 'Dark Waters' te zien in deze filmzalen in Vlaanderen en Brussel:

- Studio Skoop (Gent)
- Cinema Cartoon's (Antwerpen)
- Cinema Lumière (Brugge)
- Leitheater (Deinze) **NIEUWE FILMLOCATIE!**
- CC Jan Tervaeert (Hamme)
- Cultuurcentrum Ter Dilt (Bornem)
- The Roxy Theatre (Koersel)
- Studio Geel (Geel)
- Cinema Westside (Evergem)
- CC Zoetegem (Zottegem)
- Flagey / CINEMATEK (Brussel)

Info & tickets via filmfestival.be/ontour

Official Secrets

REGIE Gavin Hood
CAST Keira Knightley, Ralph Fiennes
SPEELDUUR 1u52
VANAF 5 februari in de bioscoop

Gavin Hood (*Rendition*) focust in dit drama op een Britse klokkenluider (Keira Knightley), die in 2003 aan het licht bracht dat Groot-Brittannië en de VS enkele VN-bondgenoten onder druk wilden zetten om mee te werken aan de invasie van Irak. In de lijn van Oliver Stones *Snowden*. **CHRIS CRAPS**

Richard Jewell

REGIE Clint Eastwood
CAST Paul Walter Hauser, Kathy Bates
SPEELDUUR 2u11
VANAF 12 februari in de bioscoop

Clint Eastwood toont in deze biopic de lijdensweg van de veiligheidsagent (Paul Walter Hauser) die in 1996 tijdens de Olympische Spelen in Atlanta een bom ontdekte, maar later door de media als de dader werd aangewezen. Een mix van *Absence of Malice*, *The Rainmaker* en *Just Mercy*. **CC**

Fantasy Island

REGIE Jeff Wadlow
CAST Michael Peña, Maggie Q, Lucy Hale
SPEELDUUR 1u50
VANAF 19 februari in de bioscoop

De uitbater van een vakantieoord op een exotisch eiland belooft de fantasieën van zijn gasten waar te maken. Deze productie van het horrorfabriekje Blumhouse bouwt een tv-serie uit de late jaren zeventig om tot een kruising tussen *Saw* en *The Monkey's Paw*. **RUBEN NOLLET**

The Gentlemen

REGIE Guy Ritchie
CAST Matthew McConaughey, Hugh Grant
SPEELDUUR 1u53
VANAF 26 februari in de bioscoop

Guy Ritchie keert terug naar de stijl van zijn snedige gangsterkomedies *Lock, Stock & Two Smoking Barrels* en *Snatch*. Matthew McConaughey speelt een Amerikaanse wietbaron die zijn Britse territorium moet verdedigen tegen concurrenten van diverse pluimage. **RN**

Dark Waters

REGIE Todd Haynes
CAST Mark Ruffalo, Anne Hathaway
SPEELDUUR 2u06
VANAF 26 februari in de bioscoop

Mark Ruffalo vertolkt in dit gerechtsdrama van Todd Haynes (*Carol*) de advocaat die chemiereus DuPont jarenlang vervolgde voor het vergiften van het grond- en drinkwater in Parkersburg, West-Virginia. Verwant aan het John Travolta-vehikel *A Civil Action*. **CC**

Op vertigoweb.be
vind je elke woensdag
nieuwe recensies

23 QUAI DU COMMERCE, 1080/1000 BRUXELLES

Geen enkele Belgische cineast staat internationaal hoger aangeschreven dan de in 2015 overleden Chantal Akerman. Het bekendst is haar *Jeanne Dielman, 23 Quai du Commerce, 1080 Bruxelles* uit 1975. Die film is op twee vlakken een mijlpaal: enerzijds wat de representatie van de vrouw betreft, anderzijds omdat hij een voorloper van de *slow cinema* is. In bijna drieënhalf uur toont Akerman drie dagen uit het leven van een vrouw die tegen betaling thuis mannen ontvangt. Ze zoomt daarbij niet in op de seks, maar op Jeannes alledaagse handelingen. De scène waarin ze minutenlang aardappelen jast, is legendarisch.

De expo *23 Quai du Commerce, 1080/1000 Bruxelles* gaat niet rechtstreeks over Akerman of haar film. De groepstentoonstelling – met werk van onder meer Black Speaks Back, Hana Miletić en Ibro Hasanović – onderzoekt wel onderliggende thema's, zoals verlies, herhaling en de uitdagingen die bij het leven op een bepaalde plaats behoren. Op die manier proberen de organisatoren een brug te slaan tussen het Brussel van de jaren zeventig en het Brussel van vandaag, maar ook tussen de twee plaatsen waar de tentoonstelling plaatsvindt: de expositieruimte van Argos en de iconische locatie van Akermans film die op slechts een paar voetstappen van elkaar verwijderd zijn.

CHRISTOPHE VERBIEEST

VAN 2 FEBRUARI TOT 29 MAART IN ARGOS & HANDELSKAAI 23, BRUSSEL

De terugkeer van de zwaluwen

ELS DIETVORST: DOOLTOCHT / A DESPERATE QUEST TO FIND A BASE FOR HOPE

Leven en werk lijken met elkaar verweven bij Els Dietvorst. Zo maakte de Antwerpse kunstenares in 2003 *Lied voor de prijs van een geit*, een portret van de Italiaanse migrant Luigi die schapen hoedt op de oevers van het Kanaal Brussel-Charleroi, en is ze ondertussen zelf schaapherder geworden in het Ierse Duncormick.

Met *Dooltocht / A Desperate Quest to Find a Base for Hope* krijgt Dietvorst nu een verdiende overzichtsexpo. *Hope* is het belangrijkste woord uit de titel. De sociaal-artistieke projecten van Dietvorst zijn vaak geworteld in een ontregelde realiteit, maar nooit zonder hoop op een betere toekomst. Denk aan *De terugkeer van de zwaluwen* in de Anneessenswijk in Brussel of *Koningskinderen*, dat ze gerealiseerd heeft in de jeugdgevangenis van Mol. Haar complexe maar zeker niet gecompliceerde oeuvre bestaat daarnaast uit lemen sculpturen, theaterteksten, inkttekeningen, installaties, documentaires, films en video's. **CV**

VAN 7 FEBRUARI TOT 20 MEI IN M HKA, ANTWERPEN

Paradise Recollected

JASPER RIGOLE: HOME MOVIES

In 2013 kreeg Jasper Rigole de Young Belgian Art Prize voor zijn multimediale project *Het Internationaal Instituut voor de Conservatie, Archivering en Verspreiding van Andermans Herinneringen*. Al sinds 2005 speurt hij op rommelmarkten naar egodocumenten: 8mm-films of foto's waarmee mensen hun leven of dat van hun familie gedocumenteerd hebben. Vervolgens verwerkt hij die tot grafische werken, installaties en films.

De films die Rigolle distilleert uit die homemovies vormen een knap staaltje van found-footagewerk. Helaas worden ze maar zelden getoond. Art Cinema OFFoff toont twee ontroerende voorbeelden: *Temps mort* is een collage van beelden die nog snel genomen werden om filmrolletjes vol te maken, *Paradise Recollected* is een filmisch essay en tegelijk een mockumentary over homemovies. **CV**

OP 17 FEBRUARI IN ART CINEMA OFFOFF, GENT

ECSTASY

In 1935 werd op last van de Amerikaanse overheid een kopie van het Tsjechische *Ecstasy* – originele titel: *Ekstase* – symbolisch verbrand. Twee jaar eerder had de film van actrice Hedy Lamarr een internationale ster gemaakt, al was dat aanvankelijk een *succès de scandale*. Als het hoofdpersonage Eva liep Lamarr naakt door Tsjechische velden. In de VS was toen net de Hays Code van kracht, een vorm van zelfcensuur van de Amerikaanse filmstudio's om te voorkomen dat de overheid regels aan hen zou opleggen. Niet alleen de naaktscènes joegen een schok door conservatieve middens, ook het gedrag van Eva zorgde voor beroering: ze vierde haar seksuele lusten niet alleen bot op haar bejaarde echtgenoot, maar ook op haar jonge minnaar.

Hoewel seksfilms bijna even oud zijn als de cinema zelf, is *Ecstasy* volgens de overlevering de eerste niet-pornografische film waarin seksuele gemeenschap en een vrouwelijk orgasme te zien zijn. Lamarr beweerde achteraf dat regisseur Gustav Machatý haar bedrogen had. Die had haar beloofd dat haar intieme delen niet in beeld zouden komen – *Basic Instinct* avant la lettre dus. De vertoning van een gerestaureerde versie van de film wordt gevolgd door een debat over vrouwelijk naakt op het grote scherm van 1930 tot het #MeToo-tijdperk. **CV**

OP 20 FEBRUARI IN BOZAR, BRUSSEL

VERTIGO

selecteert uit het film- aanbod van

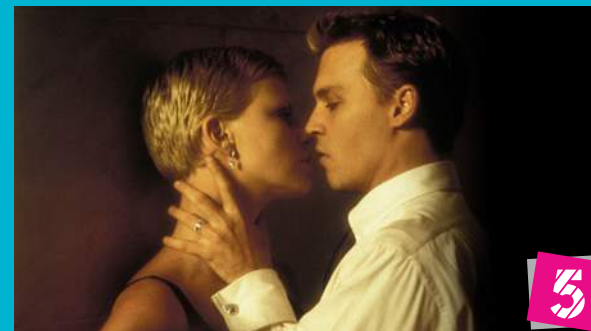
De volledige programmatie kun je vinden op vier.be, vijf.be en zestv.be.

The Judge

Advocaat Robert Downey Jr. keert in dit puike familie-drama terug naar zijn geboortestadje wanneer zijn vader (Robert Duvall) – een gepensioneerde rechter – van de moord op zijn vrouw wordt beschuldigd. Duvall werd op zijn 84^e de oudste Oscargenomineerde tot nu toe.

7 februari om 20.35 uur

The Astronaut's Wife

In deze beklemmende thriller kruipt Johnny Depp in de huid van een astronaut die terugkeert van een ruimtemissie en zich heel agressief begint te gedragen. Charlize Theron speelt zijn zwangere vrouw die ontdekt dat manlief wel eens een alien zou kunnen zijn.

22 februari om 20.35 uur

Gremlins

De wereld liep in 1984 storm voor Joe Dante's knotsgekke horrorkomedie waarin de lieflijke haarbal Gizmo het leven schenkt aan de crapuleuze monsters uit de titel, die vervolgens een rustig Amerikaans stadje terroriseren. Een nostalgiefilm voor jong en oud.

23 februari om 22.25 uur

The Matrix Reloaded

Zinderende achtervolgingen, spitsvondige knokpartijen en (pseudo)filosofische dialogen: regisseurs Larry en Andy Wachowski – vandaag bekend als Lana en Lilly – breiden een explosief vervolg aan de film waarmee ze eerder het actie- én het scifigenre hadden heruitgevonden.

10 februari om 21.30 uur

I Feel Pretty

Geestige romantische komedie over een vrouw met een extreem laag zelfbeeld die na een ongelukkige val wakker wordt en denkt dat ze een supermodel is. Stand-upcomedian Amy Schumer blinkt zoals gewoonlijk uit in zelfrelativerende en burleske humor.

20 februari om 20.35 uur

Mr. & Mrs. Smith

Het huwelijk én de levens van een koppel huurmoordenaars staan op het spel wanneer ze allebei de opdracht krijgen om hun halve trouwboek te vermoorden in deze wervelende actiefilm met Brad Pitt en Angelina Jolie, die tijdens de opnames een echt koppel werden.

28 februari om 20.35 uur

Thor: The Dark World

In deze potige sequel mag de Marvelheld met de hamer (Chris Hemsworth) zijn hemelrijk Asgaard niet meer verlaten nadat hij het in *The Avengers* te bont heeft gemaakt. Daar veegt hij al snel zijn voeten aan wanneer zijn aardse geliefde (Natalie Portman) in gevaar blijkt.

29 februari om 20.25 uur

FILM *Outrage***REGIE** Ida Lupino**CAST** Mala Powers, Tod Andrews,
Robert Clarke**SPEELDUUR** 1u15**JAAR** 1950

PLOT: Wanneer ze 's avonds van haar werk naar huis wandelt, wordt de jonge boekhoudster Ann Walton (Powers) achtervolgd en vervolgens aangerand. Thuis stuit ze op onbegrip van haar familie en verloofde (Clarke) en ze besluit te vluchten naar Los Angeles. Onderweg wordt ze opgevangen door de goedgehartige dominee Bruce Ferguson (Andrews), maar haar trauma blijft haar achtervolgen.

STEVEN TUFFIN: 'Waarvan moeten onze lezers de naam Ida Lupino kennen?'

JONAS GOVAERTS: 'In de jaren dertig en veertig was ze een populaire Hollywoodactrice die onder meer te zien was in *High Sierra*, naast Humphrey Bogart. Toen de rollen in de jaren na WO II begonnen op te drogen, schoolde ze zichzelf om tot regisseur van B-films, vooral over controversiële onderwerpen. Zelf grapte ze daarover: "Vroeger was ik *the poor man's* Bette Davis, nu ben ik *the poor man's* Don Siegel."

ST: 'Haar budgetten waren misschien laag, maar Lupino sprong er duidelijk creatief mee om. Neem alleen al dat Scorsese-achtige openingsshot waarin Anns toekomstige verkrachter brutaal een kop koffie in haar richting schuift. Met één beeld vertelt Lupino je alles wat je over dat personage moet weten.'

JG: 'Je voelt dat Lupino goed heeft opgelet toen ze op set stond bij noirlegendes als Raoul Walsh en Michael Curtiz. Let maar eens op waar de camera staat wanneer Ann thuis over de verkrachting vertelt. Door haar te filmen door de spijlen van haar bed heen, geeft Lupino subtiel aan dat het hoofdpersonage zich in een mentale

gevangenis bevindt.'

ST: 'Je zegt 'verkrachting', maar dat woord valt nooit in de film.'

JG: 'Dat heeft dan weer te maken met de Hays Code: Amerikaanse films mochten destijds geen verwijzingen naar seksualiteit bevatten.'

ST: 'Op een rare metamanier heeft die censuur *Outrage* net sterker gemaakt. De film gaat over het onvermogen van onze maatschappij om het te hebben over een taboeonderwerp als verkrachting. Eigenlijk is *Outrage* de eerste #MeToo-film, gemaakt zeventig jaar vóór *Bombshell*.'

JG: 'Die film krijgt nu de kritiek dat hij toch weer door een man werd geregisseerd. Waaraan merk jij dat er bij *Outrage* een vrouw achter de camera stond?'

ST: 'Alleen al aan het feit dat Lupino weigert de aanranding zelf te tonen. Het gaat haar niet om de daad, maar om het trauma dat daarop volgt. Sowieso blijft het aartsmoeilijk om een verkrachting in beeld te brengen zonder in exploitatie te vervallen. Zo herinner ik mij een vertoning van *Irréversible* waar de man naast mij begon te applaudisseren toen de

beruchte scène met Monica Bellucci in het voetgangerstunneltje begon. Hij verliet achteraf zelfs voldaan de zaal. Creeps heb je jammer genoeg overal.'

JG: 'Sowieso was ik opgelucht dat *Outrage* niet de zoveelste wraakfantasie à la *I Spit on Your Grave* bleek. Een mannelijke regisseur had het hoofdpersonage op het einde wellicht de confrontatie laten aangaan met de dader. In Lupino's film krijgt Ann gewoon via-via te horen dat haar aanvaller is gevat. Volgens mij een veel realistischer scenario.'

ST: 'Wat maak jij van het einde? Ann wordt 'genezen' door de dominee en keert vervolgens terug naar haar verloofde.'

JG: 'Niet echt geloofwaardig, inderdaad. Je voelt opnieuw de invloed van de Hays Code: alles komt goed, als je maar hard genoeg bidt.'

ST: 'En toch vind ik het mooi dat Lupino haar hoofdpersonage een happy end gunt. Dat zie je in al haar films. Vaak gaan die over vrouwen die de vreselijkste dingen meemaken maar toch weer op hun pootjes terechtkomen. Het zijn overlevers, net als zichzelf.' 🍷

OSCARS

VOLG DE OSCARUITREIKING
-MET COMMENTAAR VAN O.A. BARBARA SARAFIAN EN JANI KAZALTZIS-
LIVE MET DE VS IN DE NACHT VAN 9 OP 10 FEBRUARI.

Red Carpet show: 0u30 tot 2u00

Gala event: 2u00 tot 5u00

Te zien op Play More Cinema (kanaal 300) en ZES.

PLAY MORE

telenet.be/playmore

KNALAAANBIEDING! FOOIEN, VOLPENSION & DRANKEN: ALLEMAAL INBEGREPEN

All-in cruise Noorse Fjorden

10 DAGEN VANAF € 1099 P.P.

super kidstarief €399

prachtige natuur

luxueus cruiseschip

Een adembenemende droomreis

- Vertrek per luxe autocar vanuit Hasselt, Oostende, Gent & Antwerpen naar Amsterdam
- 10 dagen all-inclusive aan boord van het fantastische Costa Fortuna 4* cruiseschip
- Vanaf € 1099 p.p., super kidstarief -17 j aan € 399 p.p. (ook in juli & aug)
- Afreisdata: 22 en 31 mei, 9 juni, 2 en 24 juli, 3, 12 en 21 aug 2020

Themadag zondag 1 maart

Om 13 uur in de Ethias Arena te Hasselt
Schrijf je gratis in: www.deblauwevogel.be